

SAOPĆENJE ZA ŠTAMPU

Objavljeno u petak, 7. marta 2003. godine

Dom za ljudska prava uručuje 5 odluka o prihvatljivosti i meritumu i 1 odluku o daljnjim pravnim lijekovima

U **petak, 7. marta 2003. godine u 9:00 sati** u sali Kantonalnog suda u Šenojnoj br. 1 u Sarajevu, Dom za ljudska prava uručio je sljedećih 5 odluka o prihvatljivosti i meritumu i 1 odluku o daljnjim pravnim lijekovima:

Predmeti br. CH/01/8365, CH/01/8397, CH/01/8398, CH/01/8399, CH/01/8410, CH/01/8411, CH/01/8412, CH/01/8414, CH/01/8428, CH/01/8484, CH/01/8487, CH/01/8521, CH/02/8842, CH/02/8927, CH/02/9357, CH/02/9375, CH/02/9385, CH/02/9390, CH/02/9403, CH/02/9427, CH/02/9431, CH/02/9433, CH/02/9470, CH/02/9484, CH/02/9485, CH/02/9486, CH/02/9487, CH/02/9505, CH/02/9506, CH/02/9507, CH/02/9508, CH/02/9513, CH/02/9514, CH/02/9515, CH/02/9528, CH/02/9529, CH/02/9530, CH/02/9532, CH/02/9542, CH/02/9546, CH/02/9547, CH/02/9548, CH/02/9549, CH/02/9550, CH/02/9552, CH/02/9553, CH/02/9594, CH/02/9595 i CH/02/9596 **Ferida SELIMOVIĆ, Šefika PALIĆ, Šefika PALIĆ, Mejrema JUNUZOVIĆ, Mevlida SULEJMANOVIĆ, Mevlida SULEJMANOVIĆ, Munira SULEJMANOVIĆ, Hazreta DELIĆ, Zilha FEJZIĆ, Hafiza HRUSTIĆ and Adila HRUSTIĆ, Nura OMIĆ, Enver HAMZIĆ, Hajro OKANOVIĆ, Rabija SMAJIĆ, Jusuf MALKIĆ, Šuhra ALIĆ, Raza JUSUFOVIĆ, Ahmija MUJIĆ, Hasena AHMETAGIĆ, Fatija IBRAHIMOVIĆ, Rifet MUHIĆ, Rešida OMEROVIĆ, Timka MUJIĆ, Ifeta SELIMOVIĆ, Ifeta SELIMOVIĆ, Ifeta SELIMOVIĆ, Ifeta SELIMOVIĆ, Hata AHMETOVIĆ, Hata AHMETOVIĆ, Hata AHMETOVIĆ, Hata AHMETOVIĆ, Hanifa SMAILOVIĆ, Amira GURDIĆ, Tima GURDIĆ, Fatima RAMIĆ, Fatima RAMIĆ, Fatima RAMIĆ, Enes ĐOZIĆ, Enes ĐOZIĆ, Azem SMAJIĆ, Tahira SKELEDŽIĆ, Tahira SKELEDŽIĆ, Tahira SKELEDŽIĆ, Hakija ČAKANOVIĆ, Sabra KABILOVIĆ, Sabira JUSUFOVIĆ, Emina SALIHOVIĆ, Hamša ČERIMOVIĆ i Aiša ADEMOVIĆ protiv Republike Srpske**

Činjenična osnova

Četrdeset devet prijava koje čine "Predmete iz Srebrenice" podnijeli su najbliži rođaci muškaraca Bošnjaka za koje se pretpostavlja da su ubijeni u sklopu masovnog pogubljenja oko 7.000-8.000 Bošnjaka koje je izvršila Vojska Republike Srpske u periodu od 10. do 19. jula 1995. godine u i oko Srebrenice. U ovim prijavama, svi za koje se pretpostavlja da su žrtve događaja u Srebrenici se nalaze na spisku nestalih lica Državne komisije za traženje nestalih lica. Neki od njih se nalaze i na spiskovima lica o kojima se ništa ne zna Međunarodnog komiteta Crvenog krsta. Svi podnosioci prijava traže da budu obaviješteni o sudbini najbližih članova svojih porodica koji su nestali kao i o mjestu gdje se oni nalaze. Čini se da, od kada su se odigrali predmetni događaji, nijedan podnosilac prijave nije dobio te informacije od nadležnih organa.

Navodna kršenja ljudskih prava

Budući da su svi podnosioci prijava najbliži rođaci muškaraca Bošnjaka za koje se pretpostavlja da su žrtve događaja u Srebrenici koji su se odigrali između 10. i 19. jula 1995. godine, oni navode, da su i oni sami žrtve navodnih ili očiglednih povreda ljudskih prava koje proizilaze iz odsustva određenih informacija o sudbini njihovih najbližih, poslednji put viđenih u Srebrenici u julu 1995. godine ili o mjestu gdje se oni nalaze. Oni traže da saznaju istinu. Zahtijevaju da organi vlasti izvedu zločince pred lice pravde. Većina njih traži i naknadu za patnje u neodređenom iznosu. Ovi predmeti pokreću pitanja po članovima 3, 8 i 13 Evropske konvencije o ljudskim pravima, te diskriminaciji u vezi sa

ovim pravima po članu II(2)(b) Sporazuma. Zbog svoje nadležnosti po Sporazumu, Dom razmatra ove predmete samo u vezi sa pravima članova porodica da budu obaviješteni o sudbini i mjestu gdje se nalaze nestali članovi njihovih najužih porodica.

Zaključci Doma

Dom je u odluci zaključio da je Republika Srpska prekršila svoje pozitivne obaveze da osigura poštivanje prava podnosilaca prijava na privatni i porodični život zagwarantovanih članom 8 Konvencije time što nije učinila dostupnim niti je otkrila zatražene informacije o nestalim najbližim članovima porodica podnosilaca prijava. Takođe, Republika Srpska je prekršila pravo podnosilaca prijava da ne budu podvrgnuti nehumanom i ponižavajućem postupku, zagwarantovano članom 3 Konvencije time što podnosiocima prijava nije otkrila istinu o sudbini i mjestu gdje se nalaze nestali članovi njihove najbliže porodice, niti je sprovela svrsishodnu i efikasnu istragu o masakru u Srebrenici u julu 1995. godine. Na kraju, Dom je zaključio da je Republika Srpska diskriminisala podnosiocima prijava na osnovu njihove bošnjačke nacionalnosti. Dom je naveo da "u kontekstu predmeta iz Srebrenice, ova kršenja su posebno nečuvena pošto su ovi događaji doveli do najvećeg i najužasnijeg masovnog pogubljenja civila u Evropi u drugoj polovini dvadesetog vijeka. Štaviše, u ovim kršenjima se ogleda potpuna ravnodušnost organa vlasti Republike Srpske prema patnji bošnjačke zajednice".

Pravni lijekovi

Kao pravne lijekove za utvrđena kršenja, Dom je naredio Republici Srpskoj da, po hitnom postupku, objavi sve informacije koje trenutno ima u svom posjedu, pod kontrolom ili po saznanjima, a koje se odnose na sudbinu i mjesto gdje se nalaze nestali najbliži članovi porodica podnosilaca prijava, kao i lokacije svih grobnica žrtava događaja u Srebrenici. Republika Srpska će takođe sprovesti istragu o događajima u Srebrenici, a rezultate te istrage će otkriti domaćim i međunarodnim organima najkasnije 7. septembra 2003. godine. Kao oblik obeštećenja za društvenu štetu te kako bi se informacije sadržane u ovoj odluci raširile na u najvećoj mogućoj mjeri, Dom je naredio Republici Srpskoj da objavi kompletan tekst ove u Službenom glasniku Republike Srpske.

Iako shvata da su podnosioci prijava lično pretrpjeli materijalnu i nematerijalnu štetu, Dom je odlučio da ne dosuđuje pojedinačne iznose kompenzacije. Umjesto toga, za kolektivnu dobrobit svih podnosilaca prijava i porodica žrtava događaja u Srebrenici, Dom je naredio Republici Srpskoj da najkasnije 7. septembra 2003. godine uplati Fondaciji Srebrenica-Potočari spomen-obilježje i mezarje paušalan iznos od 2 miliona konvertibilnih maraka (2.000.000 KM) i, pri tom, da 7. septembra 2004. godine, 7. septembra 2005. godine, 7. septembra 2006. godine i 7. septembra 2007. godine uplati Fondaciji četiri dodatne godišnje rate od po petsto hiljada konvertibilnih maraka (500.000 KM), koje treba upotrebiti u skladu sa Statutom Fondacije,

Pri dosuđivanju ove kolektivne kompenzacije za dobrobit svih članova porodica lica nestalih iz Srebrenice jula 1995. godine, Dom ističe da je u ovoj odluci utvrdio kršenja prava članova porodica, ali nije utvrdio nikakvo kršenje prava nestalih lica jer su takve žalbe van nadležnosti Doma *ratione temporis*. Po shvatanju Doma, prvenstvena svrha ovih prijava je da podnosioci prijava saznaju sudbinu i mjesto gdje se nalaze njihovi nestali najbliži rođaci, a ako se utvrdi da su ta nestala lica ubijena u događajima u Srebrenici, onda bi podnosioci prijava voljeli da sahrane posmrtno ostatke svojih najbližih u skladu sa svojom tradicijom i uvjerenjima. U tom smislu, Srebrenica-Potočari spomen-obilježje i mezarje će biti dostojanstveno mjesto za spomen obilježje i grobove za one koji su nastradali tragičnom smrću u masakru u Srebrenici jula 1995. godine.

CH/01/8110 D.R. protiv Bosne i Hercegovine i Republike Srpske

Činjenična osnova

Prijava se odnosi na pokušaje podnosioca prijave da od Republike Srpske dobije naknadu koja joj je dosuđena pravosnažnom presudom Okružnog suda u Banjoj Luci od 3. oktobra 2000. godine. Osnovni sud u Banjoj Luci je izdao dozvolu izvršenja ove presude koja je postala pravosnažna 3. januara 2001. godine. No, Republika Srpska podnosiocu prijave nikad nije isplatila naknadu. Nadalje, 28. maja 2002. godine, na snagu je stupio "Zakon o odlaganju od izvršenja sudskih odluka na teret sredstava budžeta Republike Srpske po osnovu isplate naknade materijalne i nematerijalne štete nastale uslijed ratnih dejstava i po osnovu isplate stare devizne štednje". Po ovom Zakonu, Republika Srpska je na neograničeno vrijeme odložila izvršenje sudskih odluka o isplati naknade za

materijalnu i nematerijalnu štetu nastalu uslijed ratnih dejstava, poput presude koju je dobila podnosilac prijave.

Navodna kršenja ljudskih prava

Podnosilac prijave se žali da organi tuženih Strana nisu ispoštovali pravosnažne sudske odluke kojima se naređuje Republici Srpskoj da joj se isplati naknada za "ratnu štetu". Podnosilac prijave traži od Doma da naredi tuženim Stranama da odmah izvrše pravosnažne sudske odluke donesene u njenu korist i da naredi Republici Srpskoj "da u najkraćem roku ispuni svoje obaveze prema povjeriocu [tj. podnosiocu prijave]". Prijava otvara pitanja po članu 1 Protokola br. 1 (pravo na mirno uživanje imovine) Evropske konvencije o ljudskim pravima; članu 6 Konvencije (pravo na sud); te članu 13 Konvencije (pravo na djelotvoran pravni lijek).

Zaključci Doma

Dom je u svojoj odluci zaključio da propust Republike Srpske da preduzme bilo kakve korake da izvrši pravosnažnu presudu od 3. oktobra 2000. godine i isplati podnosiocu prijave naknadu koja joj je dosuđena tom presudom prije 28. maja 2002. godine predstavlja nezakonito uplitanje u njenu zaštićenu imovinu. Štaviše, Zakon o odlaganju, koji je stupio na snagu 28. maja 2002. godine, predstavlja dalje neproporcionalno uplitanje u zaštićenu imovinu podnosioca prijave. Iz ovih razloga, Dom je zaključio da je Republika Srpska prekršila pravo podnosioca prijave zaštićeno članom 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju, kako prije tako i poslije stupanja na snagu Zakona o odlaganju. Dom je takođe zaključio da je Republika Srpska, time što nije izvršila pravosnažnu presudu u korist podnosioca prijave, prekršila pravo podnosioca prijave na sud, zagarantovano stavom 1 člana 6 Konvencije, kako prije tako i poslije stupanja na snagu Zakona o odlaganju 28. maja 2002. godine.

Pravni lijekovi

Kao pravne lijekove za utvrđena kršenja Konvencije, Dom je jednoglasno naredio Republici Srpskoj da donese novi zakon do 7. septembra 2003. godine. Tim novim zakonom će se urediti način izmirenja obaveza koje se isplaćuju iz budžeta Republike Srpske, a koje su nastale po osnovu sudskih presuda o isplati naknade proistekle iz ratnih okolnosti, kako je pomenuto u Zakonu o odlaganju. Dom je dalje naredio Republici Srpskoj da podnosiocu prijave isplati naknadu za nematerijalnu štetu kao priznanje za nepravdu koju je pretrpjela uslijed nemogućnosti da se pravosnažna presuda izvrši u njenu korist. Na kraju, Dom je zadržao pravo da naredi dodatne pravne lijekove u ovom predmetu nakon 7. septembra 2003. godine.

CH/02/8939 M.H. protiv Federacije Bosne i Hercegovine

Činjenična osnova

Podnosiocu prijave je kao udovici poginulog vojnika u 1994. godini dodijeljen stan u Zenici. Ministarstvo odbrane je 1997. godine sačinilo i ugovor o korištenju stana kojim joj se stan dodjeljuje na trajno korištenje. U januaru 2002. godine stambeni organi su podnosioca prijave proglasili "višestrukim korisnikom", u skladu sa Zakonom o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, i naredili joj da se iz predmetnog stana iseli. Pošto je zahtjev prijeratnog nosioca stanaskog prava na predmetnom stanu odbijen, stan je uvršten u kategoriju stanova za koje nije podnesen zahtjev za vraćanje, a koje bi trebali koristiti stambeni organi kao alternativni smještaj. Podnosilac prijave je označena kao "višestruki korisnik", na osnovu činjenice da bi se mogla vratiti da živi u svoje porodično domaćinstvo iz 1991. godine, kuću svoje svekrve, takođe u Zenici. Podnosilac prijave je dobila i značajan iznos na ime stambenog kredita radi rješavanja svoje stambene situacije. Podnosilac prijave je deložirana 14. juna 2002. godine.

Navodna kršenja ljudskih prava

Prijava pokreće pitanja u vezi prava podnosioca prijave na poštivanje njenog doma prema članu 8 Evropske konvencije o ljudskim pravima, kao i prava na djelotvoran pravni lijek prema članu 13 Konvencije.

Zaključci Doma

Dom je zaključio da su odredbe Zakona o prestanku primjene kojima se dozvoljava *ex officio* odlučivanje o statusu podnosioca prijave kao dvostrukog korisnika bez prava na alternativni smještaj i zabranjuje suspenzivno dejstvo njene žalbe, mjere koje služe značajnom javnom interesu

obezbjedivanja alternativnog smještaja u cilju rješavanja hiljada neriješenih imovinskih zahtjeva na najefikasniji mogući način. Prema tome, postupci tužene Strane su slijedili legitimni cilj i bili su u potpunosti proporcionalni, te radi toga, nije došlo do povrede člana 8 Konvencije. Pri tom, što se tiče navodne povrede člana 13 Konvencije, Dom je zaključio da je podnosilac prijave sveukupno imala dovoljno dostupnih pravnih lijekova, te radi toga nije došlo do povrede člana 13 Konvencije.

CH/02/12421 Safija KULOVAC protiv Federacije Bosne i Hercegovine

Činjenična osnova

Podnosilac prijave je živjela u stanu u Sarajevu od 1996. godine uz, kako tvrdi, usmenu saglasnost vlasnika stana, općine Centar. U oktobru 2002. godine, stambeni organi su odlučili da podnosilac prijave koristi stan bez pravne osnove, te su je stoga smatrali "bespravnim korisnikom", bez prava na alternativni smještaj, u skladu sa Zakonom o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima. Bez održavanja rasprave, podnosiocu prijave je naređeno da do 9. decembra 2002. godine napusti stan, što je podnosilac prijave i učinila. Pošto prijeratni nosilac stanarskog prava nije tražio povrat stana, stan spada u kategoriju stanova za koje nije podnesen zahtjev za vraćanje, a koje bi trebali koristiti stambeni organi kao alternativni smještaj.

Navodna kršenja ljudskih prava

Prijava pokreće pitanja u vezi prava podnosioca prijave na djelotvoran pravni lijek prema članu 13 Evropske konvencije o ljudskim pravima u vezi prava na poštovanje njenog doma prema članu 8 Konvencije.

Zaključci Doma

Dom je zaključio da su odredbe Zakona o prestanku primjene kojima se dozvoljava *ex officio* odlučivanje o statusu podnosioca prijave kao dvostrukog korisnika bez prava na alternativni smještaj i zabranjuje suspenzivno dejstvo njene žalbe, mjere koje služe značajnom javnom interesu obezbjeđivanja alternativnog smještaja u cilju rješavanja hiljada neriješenih imovinskih zahtjeva na najefikasniji mogući način. Prema tome, postupci tužene Strane su slijedili legitimni cilj i bili su u potpunosti proporcionalni, te radi toga, nije došlo do povrede člana 8 Konvencije. Pri tom, što se tiče navodne povrede člana 13 Konvencije, Dom je zaključio da je podnosilac prijave sveukupno imala dovoljno dostupnih pravnih lijekova, te radi toga nije došlo do povrede člana 13 Konvencije.

CH/00/3476 M.M. protiv Federacije Bosne i Hercegovine

Činjenična osnova

Podnosilac prijave je državljanka Bosne i Hercegovine srpske nacionalnosti, udata za državljanina Bosne i Hercegovine hrvatske nacionalnosti. Prije oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini ona je bila učiteljica u osnovnoj školi u Livnu. U toku rata rečeno joj je od strane pripadnika paravojnih snaga da više ne može raditi u školi zbog toga što je srpske nacionalnosti. Školski organi joj nakon toga više nisu dozvolili da dolazi na posao. Nakon prestanka rata podnosilac prijave je tražila da se vrati na posao, ali bez uspjeha. Podnosilac prijave je pokrenula postupke pred domaćim sudovima i pred Kantonalnom komisijom za implementaciju člana 143. Zakona o radu, ali nije uspjela da se u potpunosti vrati na posao.

Navodna kršenja ljudskih prava

Podnosilac prijave se žali na diskriminaciju u uživanju prava na rad na osnovu njenog nacionalnog porijekla i poziva se na član II(2)(b) Sporazuma u vezi s članovima 6 i 7 Međunarodnog ugovora o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima te članu 5 Konvencije o ukidanju svih oblika rasne diskriminacije. Ona se dalje žali na povredu svoga prava na pravičnu raspravu prema članu 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima, prva na poštovanje njenog privatnog i porodičnog života zagarantovanog članom 8 Evropske konvencije, kao i na povredu prava na mirno uživanje imovine prema članu 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju radi gubitka plata i doprinosa Fondu penzijskog i zdravstvenog osiguranja.

Zaključci Doma

U svojoj odluci, Dom je smatrao da je podnosiocu prijave uskraćeno pravo da radi u školi gdje je ranije radila kao učiteljica. U isto vrijeme, škola je uposllila nove zaposlenike da obavljaju njene

poslove i zadatke. Novi zaposlenici su bili hrvatske nacionalnosti. Dom je stoga ustanovio da je Federacija Bosne i Hercegovina prekršila svoje obaveze prema Sporazumu pošto je diskriminirala podnosioca prijave na osnovu njenog srpskog porijekla u uživanju prava na rad i srodnih prava zagarantovanih Međunarodnim ugovorom o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima, kao i u uživanju prava na rad, prava na slobodan izbor zaposlenja i zaštitu od nezaposlenosti Međunarodne konvencije o ukidanju svih oblika rasne diskriminacije.

Pravni lijekovi

Kao pravne lijekove za utvrđena kršenja, Dom je jednoglasno naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da preduzme sve neophodne korake da osigura da se podnosiocu prijave odmah ponudi mogućnost potpunog vraćanja u radni odnos, da počne s radom pod uslovima koji odgovaraju njenom ranijem radnom mjestu i jednakim uslovima koje uživaju drugi zaposleni, te da se u svakom slučaju potpuno vrati na posao, najkasnije do datuma vraćanja na posao odsutne radnice koju sada zamjenjuje podnosilac prijave. Dom je dalje naredio Federaciji da isplati podnosiocu prijave iznos od 42.000 KM na ime kompenzacije za materijalne štete.

Odluka o daljnjim pravnim lijekovima:

CH/00/5134, CH/00/5136, CH/00/5138 i CH/01/7668 Muhamed ŠKRGIĆ, Raska ĆERIMOVIĆ, Fikret MURTIĆ i Udruženje za zaštitu nezaposlenih dioničara "Agrokomerca" protiv Federacije Bosne i Hercegovine

Činjenična osnova i postupak

Dom je 8. marta 2002. godine uručio odluku o prihvatljivosti i meritumu u predmetu br. CH/00/5134 i drugi, *Škrgić i drugi*. Ovi predmeti se odnose na bezuspješne pokušaje podnosioca prijave da im se prizna njihov status i prava koja potražuju kao dioničari dioničkog društva "Agrokomerca". Podnosioci prijave Muhamed Škrgić, Raska Ćerimović i Fikret Murtić i članovi Udruženja za zaštitu nezaposlenih dioničara "Agrokomerca" bili su zaposleni u "Agrokomercu" u Velikoj Kladuši. Svi oni tvrde da posjeduju dionice u privatnom vlasništvu u "Agrokomercu", koje su navodno stekli u periodu od 1991. do 1994. prema tzv. "Markovićevoj šemi" privatizacije. U odluci od 8. marta 2002. godine, Dom je utvrdio da su podnosioci prijave stekli zaštićenu imovinu u vidu dionica u privatnom vlasništvu "Agrokomerca" te da je tužena Strana prekršila njihova imovinska prava po članu 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju jer ih je lišila ove zaštićene imovine i prava koja idu uz njih. Dom je naredio tuženoj Strani, kao privremenu mjeru do okončanja revizije naređene u odluci od 8. marta 2002. godine, da prizna vlasničku strukturu "Agrokomerca" registrovanu kod Suda u Bijaču 31. oktobra 1991., tj. 53% dionički kapital i 47% državni kapital. Federaciji je naloženo da imenuje, tri člana novouspostavljenog nadzornog odbora "Agrokomerca" i da podnosiocima prijave omogući da imenuju četiri člana u ovaj privremeni nadzorni odbor. Ovim ugovorom se trebala postići ravnoteža u upravljanju "Agrokomercom" tokom privremenog perioda između uručjenja odluke Doma i okončanja revizije. Privremeni nadzorni odbor ima pravo da otpusti bilo kojeg ili sve direktore "Agrokomerca" sa dvotrećinskom većinom glasova, za šta je Dom smatrao da će obezbijediti ravnotežu između upravljačkih prava podnosioca prijave i tužene Strane tokom ovog privremenog perioda.

Zaključci Doma

Dom je zaključio da su podnosioci prijave spriječeni da svrsishodno učestvuju u upravljanju preduzećem, kako se zahtijeva u odluci od 8. marta 2002. godine usljed nastavljenog funkcionisanja "upravnog odbora" koga je imenovalo Federalno ministarstvo energije, rudarstva i industrije u avgustu 2001. godine. S obzirom da je Dom naredio formiranje privremenog nadzornog odbora u svojoj odluci od 8. marta 2002. godine da bi omogućio podnosiocima prijave da učestvuju u upravljanju preduzećem, Dom nalazi da je postojanje upravnog odbora nespojivo sa funkcionisanjem privremenog nadzornog odbora i njegove mogućnosti da upravlja "Agrokomercom" u skladu sa zakonom. Nadalje, u svjetlu opstruirajućeg ponašanja uprave "Agrokomerca" u toku prošle godine, Dom nalazi da prisustvo predstavnika podnosioca prijave u privremenom nadzornom odboru nije dovoljno da bi njihovo učestvovanje u upravljanju preduzećem bilo značajno i da je uslov kvalifikovane većine potreban za promjenu uprave stvorio potpuni zastoj u privremenom nadzornom odboru. Dom prema tome nalazi neophodnim da donese ovu odluku o daljnjim pravnim lijekovima.

Pravni lijekovi

Dom je odlučio da naredi Federaciji Bosne i Hercegovine da preduzme sve neophodne mjere i obezbijedi da upravni odbor "Agrokomerca", koji je imenovalo Federalno ministarstvo energije, rudarstva i industrije, prestane funkcionisati najkasnije do 15. aprila 2003. godine.

Dom je nadalje odlučio da djelimično ukloni uslov kvalifikovane većine tako da privremeni nadzorni odbor ima pravo da zamijeni tri od sadašnjih šest izvršnih direktora i da imenuje jednog izvršnog direktora na sadašnje upražnjeno mjesto običnom većinom glasova ili uz saglasnost 4 prisutna člana. Ova naredba takođe stupa na snagu odmah i biće izvršena najkasnije do 15. aprila 2003. godine.

Main Office
Musala 9, 71 000 Sarajevo
Phone: +387 33 212 064 Fax: + 387 33 212 059
E-mail: chamber@hrc.ba

www.hrc.ba

Banja Luka Office
Simeuna Đaka 5, 78 000 Banja Luka
Phone/fax: +387 51 211 695
hrchamber@teleklik.net